

Владимир Койицл

НЕПОПУСТЉИВИ СПИСАТЕЉСКИ ПЕРФЕКЦИОНИСТА

Даме и господо, домаћини и пријатељи, колеге писци, представници медијске империје,

Свако од нас је до сада у животу имао и лепих и тешких обавеза, а овогодишњем жирију награде *Ramonda serbica*, у коме сам уз узорите књижевнике Звонка Карановића и Горана Петровића био и ја, заломила се срећом баш веома лепа, па уједно и лагодна дужност, а донекле и отмена у својој двострукој изузетности. Да одаберемо само једно име и само један литерарни опус, који би се уз име најређег сићевачког и не само сићевачког цвета саобразили најлагодније, најсмисленије, па и артистички оправдано, имамо ли у виду и већ увелико разбокорен књижевни контекст целе ове ствари у којој с радошћу учествујемо.

И све је то било тако добро и неупитно, да своју одлуку, донету још у мају, с подједнаким полетом понављамо и вечерас, када већ сви увелико знамо да је наш и Рамондин лауреат, чије ће име у књижевној вечности правити друштво овој старој и симболичној биљци, господин Радослав Петковић, изврсни романијер, приповедач, есејиста, преводац и непопустљиви списатељски перфекциониста.

Говоримо ли о опусу овог лауреата, а говорићемо управо сада, јер имамо шта и да кажемо, чак и далеко више него што ова прилика тражи, све је већ јасно. Тај опус је и знатан, и локално и глобално већ маркантан, па ни ту спора нема, сем унутрашњег, интержанровског, онолико колико Петковић сурфује од фикције до парафикционалних и не-фикционалних форми писма, у једном вазда отвореном и продуктивном дијалогу са собом, знањем и светом. Позиција је то

отмена, стилски и језички готово већ доврхуњена, и ерудитска и активна, у односу на сва времена која знамо и која трошимо - тако подешена да нам се Петковићево писање у ветар још увек враћа са сваким новим читалачким ветром и таласом.

Говоримо ли о његовом језику, то је језик који лако препознајемо као језик свога писца и космополите, од свакога света - течан кад говори и самоспознају и само сазнато, кад измишља и кад зна, и кад је ерудиција и кад је само дикција једног ума и тела, транспарентна и пуна, резонантна над сваком изабраном сужејном дубином и сваким ауторским одстојањем које се да премостити значењем.

А када говоримо о његовим темама, ми видимо одмах да су то важне теме овога света и да Петковићеве књиге и њихове фигуре/бравуре, сав тај светски цез, ту уређену збрку познатог нам дела универзума, (а)томистички понављају и обнављају, као и друге узорите опусе на које се понекад надовезују, а да их опет не остављамо, нити олако препуштамо другом читаоцу, из бар стотинак јаким читалачких разлога, докучених с тих стотинак па већ и хиљаду и нешто Петковићевих страна.

А које су то Петковићеве књиге у питању које овде с радошћу кумулативно награђујемо - и то сви знамо, што је добро. Свакако његови и раније награђивани, већ парадигматични романи *Пути* у *Двијрад* и *Судбина и коменџари*, па такође читалачким и другим признањима овенчане колекције прича *Извештај о кући* и *Човек који је живео у сновима*, као и друге прозне књиге, те несвакидашњи есејистички бревијари - од несташно-упитног *Огледа о мачки*, па до миленијумски обухватног *Византијској Инженерији* уз који је данас прави ужитак читалачко-партнерски мудровати, што и сам поново чиним управо ових дана, с ништа мањим задовољством него пре неколико месеци када ми је то ова дужност строго налагала.

Укратко речено, књиге Радослава Петковића један су од преломних момената не само наше књижевне постмодерне, што и предмодерни и пост-пост врапци знају, него и сваког нашег надлазећег *-ћосћа*, сем читалачког, и то је једноставна чињеница на коју овом наградом желимо да укажемо.

Све оне су заправо монолитан, а опет разностран полижанровски испис једног скоро инцидентно зрелог полихисторског гласа, ретког и сабраног, баш као што је ретка и из самог чуда јединствености сабрана и биљчица, чијом га наградом и именом у овој прилици дарујемо.

С јаким разлогом који је Петковић створио сам, нека та нова веза буде плодна и за оно што ће Петковић тек писати и бити, јер кад се два добра сретну и треће би, обострано, требало да је на видику, па било

оно флорално, хумано, планетарно, невизантијски економско или пак само литерарно.

С таквог видиковца добрих жеља вас овај трочлани жири најсрдачније поздравља, искрено захвалан свима онима који су учинили да ово лепо признање настане и опстане, што нам је омогућило да данас с мало чистог сићевачког кисеоника плодно озрачимо два важна имена.

Нека тако буде и убудуће.

У Нишу, 12. септембра 2008.

За жири награде *Ramonda serbica*

Владимир Копицл

